

Lys i mørket

- Den gode Novemberdagen

Tung, rå og klam novemberformiddag. Tåkedotene klistrer seg til husveggene. En dag for innendørsyssler. Som kan være; snekre, støvsuge, sortere, rote, rydde, vaske, støpe, stable, eller bare skrape seg sjøl i navlen? Skjønt, - det siste er antakeligvis ganske usunt. Man kan bli ganske sår etter hvert, - og i beste fall finner en bare gamle lodotter. Men det kan være en nyttig påminnelse om at det

STEIN NR 1 2006

Ut å reise?

De gode mineralsamlerreisemålene med fjell fritt for snø og is, - og behagelig badevann, etter en svett runde med hammer og meisel.

Meteoritter - himmelens budbringere.

Morten Bilet fortsetter serien om stjernestøvet som kommer til oss.

Hva er nå dette?

STEINs ekspertpanel forklarer deg hva, hvordan og hvorfor. Har du spørsmål, send det inn nå. Du får svar, - garantert.

Bytte

Noen vil gjerne ha dine steiner! Men hvem er de, hva vil du motta og hva vil du avgi? Noen forslag til hvordan du kan bli av med steinrøysa (-og få en ny).

begynner å bli en stund siden navlestrengen ble klippet, - voksen snart?

Innimellom pusleriene registreres at klokka drar seg mot tolv, - ett, halv to. Nei, det blir nok ikke lyst i dag. Men som det sies i slike litt depressive stunder: Det verste i livet er gratis, og vel så det! Konklusjonen ble i alle fall: Perspektivet på denne dagen må vendes, for den er egentlig ganske normal til november å være, og i utgangspunktet forsynets kanskje velmente gave. Det skimtes en annen dag bak den grå maska.

Jeg tenker meg så at summen av mørke er konstant. (Tvilsom fysikk, - muligens god metafysikk, og kanskje den holder innenfor $e=mc^2$ i anledning Einstein/relativitetsteorijubileumsåret) Jeg slukker derfor lyset inne, derved har jeg sluppet mørket inn, - og se det ble straks lysere ute. - Logisk og praktisk, for nå hadde jeg bestemt meg: - Jeg ville finne dagens skjulte gave. Ut å leke! Så etter å ha fikset sekken med et par brødkiver, noe varmt å drikke samt kamera, bar det avsted. Og etter en snau halvtimes kjøring var jeg i nærheten av det stedet hvor jeg for mange år siden fant noen praktfulle, transparente røykkvartskrystaller. Under ei lita tørrgran som ikke hadde maktet, eller som hadde vært lett-sindig nok til å unnlate å slå ei rot ned forbi nordmarkittblokka. Men nå var det denne skrenten ved enden skogsbilveien som skulle saumfares, men bare litt, og uten redskap. Kanskje en grei dag selvom sola aldri formådde å la noe kaste lange november-skygger, og nå ville den snart ha vært nede uansett. Greit nok det, - og jeg hadde ikke ruslet langt opp i lia før jeg skjønnte at dette var rette stedet i dag. For en vakker dag! Så var det å finne en pinne,

----->

Svalbard

Hvor er den, hvor skal den; - hvordan står det til med øglen (plesiosauren) som ble funnet på Svalbard? (STEIN 4/04)

En til,

ny steinpakke med zeolitter fra Bjørn Hansen i Thailand. Ser spennende ut, hva var det?

Messer

Mossemessa 2005, mer om Eidsfoss, litt til om München.

Når du ikke er der lenger

- om ivaretagelse av steinsamlinga di.

Havner alt det praktfulle i pukken når det er ute av din kontroll? Hva du bør gjøre nå?

....Og de faste spaltene

lærte det av en sjimpanse jeg traff en gang, - for å rote litt i en lovende åpning i ei blokk. Klakk, klakk, sa det der inne; - aha; feltspatlåt, - ikke kvarts. Kvartsbiter klirrer mer, - høyere frekvens på en måte. Men hulrommet derinne måtte være ganske stort, for lyden var som fra en stoor resonanskasse, - litt bassaktig. Men så var det det at dette løse som klakket antakelig var litt større enn åpningen ut. Men, nei, den trillet omsider ut etter forsiktig men intens romstering. Det var ikke så veldig stort likevel (7 cm høy), men en helt perfekt flyter av orthoklaskrystaller, vakkert og symmetrisk vokst sammen for en tid tilbake (ca.130 000 000 år, tror jeg). Den hadde holdt seg godt, bare litt støvete. Og så har den fått bitte lite granne lys derinne, nok til at den har fått et grønnskimmer på den sida som har vendt ut mot lyset. Altså en litt lyssky eller lysnøysom lavart. "Steindødt" finnes ikke, - og dessu-

ten: "Vi er alle stjernestøv", som Carl Sagen sa, den gangen han så forbilledlig forklarte oss om sammenhengende i universet. Sant nok, men hva som er tilført materien, eller om den fulgte med stjernestøvet fra, ja, hva skal vi kalle det, - skapelsen? Se det! Uansett, vi får vel si at det var en god kombinasjon av ånd og materie som sørget for at orthoklasgruppen og jeg møttes. I alle fall føler jeg det slik og jeg tar sjansen på å være talsperson for oss begge. "Oklas" er taus, bortsett fra det han/hun/det formidler; - det å bare være. Arne Næss ville trolig ha klassifisert det som et "vesen". (ref. STEIN nr. 3/-99). Sant nok det også! Jeg skal i hvertfall være meg "ansvaret bevisst"; - å ta vare på vesenet. Skjønt det trenger det ikke. - Men kanskje jeg? Da blir det gjensidig!

STEINredaksjonen ønsker alle sine lesere et godt nytt år med intens og givende bakkekontakt.

ghw